

Замкнене серце

Закохані, які чіпляли свої замки на мости Апчестера, можливо, вважали це кумедним або романтичним жестом, але для Мітчелла це був акт вандалізму.

Рік видався найспекотнішим за всю історію міста, і вранішнє сонце вже обпікало потилицю. Біцепси Мітчелла напружувалися, коли він методично відкривав і змикав болторіз, відтинаючи замки від чавунних ажурних панелей вікторіанського мосту, один за одним.

Відтоді як місцевий хлопчачий гурт «Word Up» зняв кліп на свій міжнародний хіт «Lock Me Up with Your Love» на цьому мосту, тисячі людей почали з'їжджатися до маленького містечка на північному заході Англії. Щоб продемонструвати любов до гурту й одне до одного, вони приносили замки з вигравіюваними ініціалами, іменами або фразами та чіпляли їх на п'ять міських мостів.

Великі червоно-білі знаки з написом «Замки заборонено» рясніли на тротуарі. Але, наскільки міг бачити Мітчелл, замки все ще звисали з перил, мов бджоли, що обліпили стільники. Постійне нагадування про чужу любов здавалося задушливим. Зрізаючи черговий замок, йому хотілося кричати: «Чому ви не можете тримати свої почуття при собі?»

Після кількох годин важкої праці, слід зі зрізаних замків блищав на тротуарі, мов металева змія. Він на мить зупинився й примружився, побачивши, як до нього прямує молода пара. Жінка немов пливла, у легкій білій сукні та рудих ковбойських чоботах. Чоловік був у шортах і мав фігуру, як у гравця в американський футбол. З досвіду роботи в громадських місцях Мітчелл відчув, що вони щось задумали.

Чоловік відійшов від дівчини до перил мосту, недбало дістаючи з кишені великий сріблястий замок.

Мітчелл міцніше стис болторіз.

Колись він теж був легковажним і закоханим в Аніту, але правила є правила.

— Перепрошую! — гукнув він. — Ви не можете повісити цей замок.

Чоловік насупився і схрестив м'язисті руки:

— Та невже? А хто мене зупинить?

Мітчелл мав сухорляву будову тіла, як у бігуна. Його фігура вирізнялася кутами, волосся й очі були темні, а ніс прикрашала приваблива горбинка.

— Я, — відповів він і поклав болторіз на тротуар. Протягнув руку до замка. — Це моя робота — приводити до ладу мости. Вам можуть виписати штраф.

Гнів промайнув на обличчі чоловіка, і він відштовхнув руку Мітчелла, збивши з неї робочу рукавичку. Мітчелл спостерігав, як та впала в річку. Іноді вода текла тут красиво, але сьогодні вона бурхала та клекотіла, була сірого, мов синець, кольору. Торік улітку тут у сильній течії потонував юнак.

Дівчина взяла хлопця за талію й відтягнула від Мітчелла:

— Ходімо. Не чіпай його, — вона кинула на Мітчелла сором'язливу усмішку. — Вибачте, але ми *так* кохаємо одне одного. Ми їхали сюди дві години, з пересадками на трьох автобусах. Скоро працюватимемо за сотні миль одне від одного. *Будь ласка*, дозвольте нам це зробити.

Хлопець глянув їй в очі й розм'як:

— Так, е-е, вибач, друже, — пробурмотів він. — Мене спека донекла. Ми просто хочемо причепити замок.

Мітчелл знову вказав на знак.

— Подумайте, що ви робите, — сказав він із втомленим зітханням. — Замки — це дешеві шматки металу, і вони обтяжують мости. Хіба не краще купити гарну каблучку або зробити тату? Чи писати одне одному листи? Є кращі способи сказати «Я кох...». Ну, самі знаєте.

Чоловік і жінка переглянулися з недовірою.

— Та байдуже, — буркнув чоловік і знову засунув замок до кишені. — Підемо на інший міст.

— Я й там працюю...

Пара розсміялася й неквапливо попрямувала геть.

Мітчелл потер ніс. Знав, що його робота — не з розряду гламурних. Це була не та посада в архітектурі, до якої він так довго готувався і якої прагнув. Але вона дозволяла йому платити за квартиру й купувати Поппі гарячий обід у школі щодня. Яким би не було щоденне роздратування, йому потрібна була ця робота.

Його напарник Баррі спостерігав за інцидентом з іншого боку дороги. Піт кругами проступав під його пахвами, а чоло блищало, мов дзеркало, коли він переходив через неї.

— Ці замки тільки множаться, — застогнав він.

— Треба працювати далі.

— Але ж пекельна спека, — Баррі розстібнув гудзик на поло, відкривши неслухняне кучеряве волосся на грудях, що гармоніювало із зачіскою на голові. — Це порушення наших прав, і ніхто ж не знає, скільки ми зрізали — двадцять чи двісті.

Мітчелл прикрив очі долонею від сліпучого сонця.

— Ми знаємо. І Рас хоче, щоб мости були очищені до святкування сторіччя міста.

Баррі закотив очі:

— До нього залишилося всього три тижні. Наш бос сам би міг сюди прийти й забруднити руки. Хоч приєднайся до мене на пінту після роботи.

Мітчелл відчув, як у роті пересохло, і зненацька йому страшенно захотілося холодного пива. Перед очима, мов марево, постала картина, як він скидає поло, шкарпетки й розслабляється в пивному дворіку.

Але він мав забрати Поппі з гуртка після школи й відвезти її на урок гри на гітарі — додатковий до шкільного музичного класу. Директорка, міс Гіткліф, була педанткою і завжди зачиняла двері рівно о 17:30. Треба було встигнути. Він опустив очі:

— Із задоволенням, але мушу поспішати.

Потім обрав наступний замок для атаки.

*

Під кінець робочого дня до Мітчелла підійшов Баррі, витираючи чоло. Він присів, зібрав свій інструмент у ящик і втупився в телефон:

— Чудово, одна пані, з якою я листуюся, може зустрітись на пиво.

Відтоді як Баррі скинув тринадцять кілограмів завдяки «Weight Whittlers», він відкрив для себе принади додатків для знайомств і тепер був наче пес, який зірвався з повідця. Мітчелл уже давно припинив нагадувати йому, що якість у жінках важливіша за кількість.

— Ще одне побачення? — спитав він. — А нам ще п'ять хвилин працювати.

Баррі гордо усміхнувся:

— П'ять хвилин нічого не змінять. Краще сходити на зустріч, ніж киснути наодинці вдома. Сьогоднішня щасливиця — Менді, — він скося глянув на друга. — Тобі теж не завадило б знову вийти у світ. Почати жити трохи.

Мітчелла пересмикнуло.

— Мені добре й так. Просто я і Поппі.

Щойно він думав про побачення, у голові починався хаос: треба одягтися, зустрітись у барі, вести легку розмову, чемно сміятись із жартів, вирішувати, хто платить, проходити крізь той незручний момент, коли можеш запропонувати побачитися знову і поцілувати чи ні.

І все це ще до того, як знайти няню, бо найближчі родичі живуть за багато миль. Ще до першого побачення він уявляв перші сварки, незручні мовчання й обвинувачення в емоційній холодності. А фраза «Я — батько-одинак з дев'ятирічною донькою» — зовсім не те, з чого варто починати розмову.

Він глянув на годинник.

— Іди, насолоджуйся. І випий пінту за мене.

— Обов'язково! — вигукнув Баррі через плече, ідучи геть.

Мітчелл подивився на свою довгу стежку зі зрізаних замків, а потім — на мізерну купку Баррі на іншому боці мосту. Пара хлопців із технічної служби під'їхали, щоб при-

брати металевий брукт. Мітчелл махнув їм рукою й пішов геть вулицею вздовж річки.

Поспішаючи, він не помічав ані охайних рядів чорно-білих магазинів у тюдорському стилі, ані химерного різьблення на вежах кафедрального собору Апчестера — найвищої будівлі, що височіла над середньовічним містом за мурами. Не зупинився, аби помилуватися блискучою річкою Твайн, яка стрімко текла кількома метрами нижче, поруч із ним, ані красою п'яти мостів, що її перетинали. Він дав кожному з них власне прізвисько.

«Плита» — сірий бетонний міст на протилежному кінці міста. Його звели у 1970-х роках для розвантаження трафіку — практичний, але негарний, і, на думку Мітчелла, він псував увесь краєвид.

«Вікі» — наступний міст, де вони з Баррі працювали цього дня. Вікторіанський, із гарними кам'яними арками й орнаментальними панелями з квітами й листям. Він з'єднував собор з одного боку річки та бібліотеку з іншого.

Коли Мітчелл дійшов до третього мосту, у нього зачухались долоні — він побачив десятки нових замків. Це був найстаріший міст у місті, частини якого датувалися ще XIV століттям. Мітчелл охрестив його «Арчі», бо той мав три світлі кам'яні арки.

Найновіший міст звели на честь століття з дня, коли Апчестер отримав статус міста. Відкриття було не за горами. Мітчелл назвав його «Яхта». Надсучасний: білі витончені перила й тонкі стійки, схожі на шнурівку корсета, що тримали дві високі щогли.

Люблений міст Мітчелла звався «Редфорд» — через червону цеглу. Міцна конструкція, збудована сто п'ятдесят років тому. Може, виглядав нудно і традиційно, зате служив як слід.

Коли Мітчелл перейшов через «Редфорд», йому здавалося, що всі пари йдуть назустріч по двоє — немов тварини, що заходять у ковчег Ноя. Вони сміялися й цілувалися без упину, і він прискорив крок — боляче було це бачити.

Іноді йому все ще ввижалася Аніта — мідні кучері в натовпі чи спалах її улюбленого томатно-червоного пальто. І щоразу це боліло, ніби хтось устромлював ножа просто в серце. Перехоплювало подих, і він витягав шию, щоби глянути ще раз — бодай краєм ока побачити її.

Та цього разу його увагу привернула інша жінка. Вона стояла посеред мосту, у яскравій жовтій, як нарцис, сукні. Усі йшли вперед, а жінка стояла нерухомо, змушуючи перехожих обходити її. Коли Мітчелл наблизився, він помітив горбик на її носі — такий самий, як у нього, і відразу відчув спорідненість із нею. А каштанові кучері нагадали йому зачіску Аніти.

Її тепла, знайома усмішка ніби говорила: «*О, неочікувана зустріч*». Але він був певен, що бачить цю жінку вперше. Він не міг не дивитися на неї — наче побачив власне відображення у вітрині й не впізнав себе.

Їхні погляди зустрілися, його шия почервоніла, але він не міг відвести очей.

Ти ж досі любиш Аніту, пам'ятаєш?

Погляд Мітчелла ковзнув по її ключицях і плечах, а потім зупинився на блискучому предметі в руці. Він був великий, у формі серця, і час від часу блищав то золотом, то білим у променях пізнього сонця.

Замок.

Він стиснув зуби, коли жінка підійшла до поруччя й нахилилася, щоб прикріпити свій замок. Потім випросталася, кинула ключ у річку і глянула вниз на воду. Вона провела рукою по волоссю, потім торкнулася вуха. Жінка спохмур-

ніла і закрутилася на місці, вишукуючи щось на тротуарі. Потім глянула через поруччя на вузький карниз по той бік.

Мітчелл замислився, що вона могла загубити, але одразу нагадав собі, що не має часу допомогти у пошуках.

Його спостереженню завадив юнак з великою блискучою лопатою на плечі та кілька перехожих. Коли жінка знову з'явилася в полі зору, вона вже стояла навшпиньки, перекинувшись через перила, щось намацуючи по той бік. Пальці її нишпорили навпомацки, вона відірвала одну ногу від землі, витягнувши її назад, мов балерина.

Від її нестійкого положення в ньому раптово здійнялася хвиля тривоги.

— Гей, обережно! — гукнув він.

І знову його спостереженню завадили — цього разу велика група студентів. Коли вони пройшли, Мітчелл поглянув туди, де стояла жінка. Та її вже не було.

Крізь щілини поруччя він помітив спалах її жовтої сукні — яскравий, як сонце — у бурливій річці внизу.

— От чорт, — видихнув він уголос.

І в ту мить усі думки про Аніту щезли з голови. Він кинув на землю ящик з інструментами, підбіг і легко перекинув ноги через поруччя.

Коли його поперек ударився об кам'яний виступ по той бік, він мав би відчути біль — та нічого не відчув, коли з гуркотом пірнув у бурхливу воду.